

12/2010 – ročník IV.

Moderní doba, v níž žijeme, s sebou nese i své výdobytky, kterých naše generace hojně využívá. Drtivá většina teenagerů vlastní mobilní telefon, má doma v podstatě neomezený přístup k internetu, a ten, kdo není zaregistrován na žádné sociální síti, jako je například Facebook nebo Twitter, se může lehce ocitnout v roli outsidera. Je to tak ale správně? Pomáhá snad tato technika ke sblížení lidí? Vytváří v nás věta: „Uživateli/ce Jakub Misák se líbí váš stav.“ nějaký osobní vztah k danému člověku?

Výhodou moderních komunikačních prostředků je bezesporu to, že skoro kdykoliv a kdekoliv jsme k zastížení, pokud tomu tak chceme. Téměř celá Evropa má dobré pokrytí signálem pro mobilní telefony, a ani přístup k internetu z té nejzapadlejší vesničky nebývá problémem. To nám umožňuje být v kontaktu s přáteli a rodinou, kdykoliv se nám zachce. Neustále „jsme v obraze“, co se kolem nás děje, jak se daří našim přátelům či jaké problémy řeší naši příbuzní. Díky sociálním sítím máme možnost popovídat si se svými kamarády na druhém konci světa. Není nic neobvyklého na chatování s kamarádkou, která právě pobývá na stáži v USA, neboť program ICQ nás jediným kliknutím myši okamžitě spojí. To je přece skvělé! Nebo ne?

Jakkoliv se mohou moderní komunikační prostředky zdát úžasné, i ony mají své nevýhody. Jejich používání se z formálních věcí a nezávazného povídání přesunulo do sféry hlubších osobních vztahů. Často se například setkáváme s partnerskými rozchody pomocí SMS zpráv. Není už tato situace příliš vyhroce-

ná? Určitě by pro oba partnery bylo mnohem lepší, kdyby se sešli, své problémy si vyříkali a vztah férově ukončili, než aby se naprosto neosobně rozešli ve 160 znacích bez diakritiky.

Další nevýhodou je vypěstování jakési závislosti na pocitu být stále online a k dispozici. Mnoho lidí tráví u svého počítače až nezdravě dlouhý čas, který vyplňují často nedůležitým povídáním s někým, s kým ani mluvit nechťeli a nepotřebovali. Před rozsvícenými monitory zapomínáme na své opravdové přátele, kteří by určitě byli raději, kdybychom s nimi zašli na kávu a popovídali si z očí do očí. Ne všechno se totiž dá přes internet sdělit.

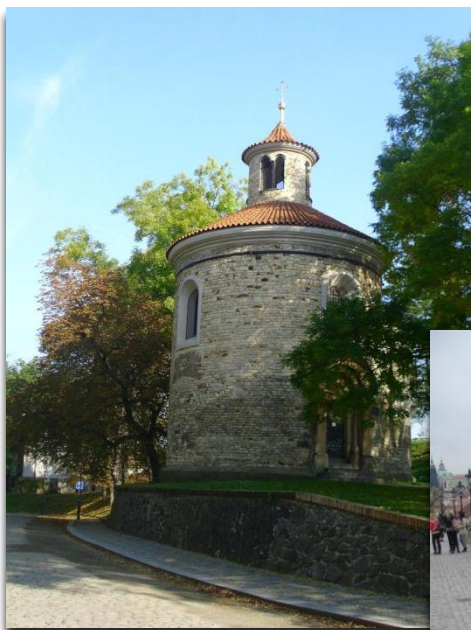
Veškeré sociální sítě, mobilní telefony a možnosti internetu jsou pro nás v některých případech rozhodně výhodou a ulehčením. Měli bychom ale pamatovat na to, co je pro lidstvo nejpřirozenější – na kontakt tváří v tvář. Vždy bude lepší live než online.

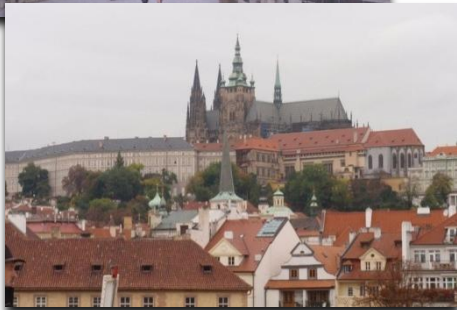
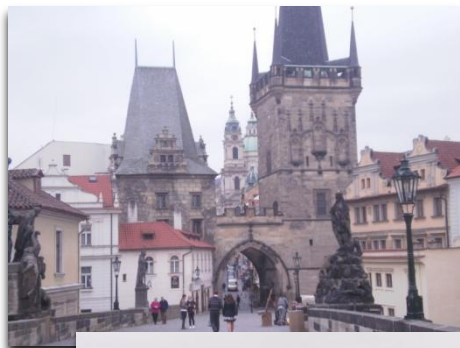
Zdeňka Králová (PL4)

OHLÉDNUTÍ

**Všechny krásy Prahy
aneb Mezipředmětová exkurze
maturitních ročníků ve dnech
29. 9. – 1. 10. 2010 (PL4),
4. 10. – 6. 10. 2010 (VHC4),
6. 10. – 8. 10. 2010 (G8)**

Do mlhavého zářijového rána se ostře rozezní budík. Vždyť je sobota?! Po chvílce tápání začínám vzpomínat, v jaké že to zvláštní náladě jsem včera večer byla, že jsem si ho nastavila...Chtěla jsem si zajet do antikvariátu pro některé chybějící učebnice.

Při snídani mi padá zrak na titulní stránku jakéhosi letáku. Před oranžovým pozadím, s oranžovou šálou kolem krku (babí léto je v plném proudu) a s oranžovou růží v ruce (i podle barvy očividně z holandského dovozu) cení svůj chrup jako v reklamě na fixační krém Correga (Smějte se s jistotou!) pan primátor Onderka. Vedle něj se na fotce prohánějí po ledě malí hokejisté. Přemýšlím, zda je tato propagace placená jím samotným, pak ale asi nechápu její smysl. Jaké má vedení brněnské radnice zásluhu na tom, že se Kometa dostala do extraligy? Nebo je to negativní kampaň opozice upozorňující na skutečnost, že Brno doposud nemá pro nejvyšší soutěže důstojný stadion?

S nadějí, že se konečně dozvím, jak se to má s novou státní maturitou, zapínám rádio. O školství ani slovo; zpráva, která ovšem vzbuzuje mou pozornost, zní asi následovně: „Vláda USA vydala doporučení, aby občané Spojených států nescetovali se České republiky, neboť tam hrozí teroristický útok.“ Za prvé neznám oblast na zeměkouli, kde by bylo absolutně bezpečno. Za druhé mě napadá otázka: Byla by u nás podobná rizika, kdybychom nepodporovali Ameriku, a neměli proto své vojáky na vojenské misi v Afghánistánu?

Zdaleka to ale není konec mého dnešního údivu. Poté, co se mi relativně rychle podaří přemístit se na Komenského náměstí, zjišťuji, že ploty kolem výkopů na Joštové jsou už zase jinak rozestavěné. Vzhledem k tomu, že do školy se dopravuji tím, podle mého názoru, nejistějším způsobem, tedy pěšky, mi tyto změny poněkud unikají. Ať hledím doprava či doleva, konec pletiva nevidím, kam až mé krátkozraké oko zaostří.

Protože zlatou střední cestu zvolit nemohu, uchyluji se k osvědčené metodě rozpočítávadla. Osud tomu chtěl, aby vpravo ubíraly se mé kroky. Než obkličuji veškeré výběžky bariéry a sníženiny terénu, chýlí se platnost označené jízdenky ke konci. Vzpomínky na lyžařský výcvikový kurs a s ním spojené odhalení fyzikáři nepochopitelně utajované délkové jednotky „synkometr (zkr. sm)“ vylouďí zřejmě na mé tváři úsměv, jelikož mrzutí kolemjdoucí při pohledu na mě jen nechápavě krotí hlavami.

Navíc čísla linek tramvají křižujících Husovu jsou vpravdě neobvyklá. Zjišťuji opět, že pro přemístění do cíle bude nejlepší použít své dolní končetiny. Po cestě mijím nový „orloj“, jehož vnější vzhled budí tolik rozruchu. Mě spíš fascinuje jeho funkce. V podstatě máte minimálně tři možnosti, jak se dozvědět aktuální čas, stojíte-li na náměstí Svobody a nemáte po ruce náramkové hodinky. Za a: podíváte se na budík, který někdo trefně na místě zanechal. Za b: můžete použít internet v mobilu a mrknout na webové stránky města, neboť tam je uveřejněn návod, jak na těchto hodinách odečíst čas. Nutno podotknout, že na displeji telefonu většinou kýženou informací dostanete taktéž. Za c: jednoduše

zvednete hlavu směrem k ciferníku na věži kostela sv. Jakuba.

Netuším, co mě dnes ještě čeká, ale už teď mi nejde do hlavy, proč Kocourkov stále zůstává pouze imaginárním místem.

Klára Kročová (G6)

... s paní profesorkou Jitkou Novákovou

1. Mohla byste se nám stručně představit?

Stručně? Tak tedy: Krásný den Vám přeju, jmenuji se Jitka.

2. Jak dlouho na naší škole učíte a co učíte?

To už si ani nepamatuju. Dlouho. Učím speciální pedagogiku, psychologii, pedagogiku a náboženskou výchovu, občas taky puologii, strategii kulišáren a kikoviňy.

3. Co děláte ve volném čase?

Žiju. Toho je hodně, ráda se potkávám s přáteli, kávičkuju, povídám si o něčem zajímavém, toulám se krajinou, no a dělám všelijaké neplechý. Ale taky zpívám gospely a koordinuju česká společenství *Víry a Světla* (to byl pokyn z redakce, že se mám o nich zmínit, aby následující otázka mohla směřovat sem ☺).

4. Mohla byste nám něco říci o organizaci Víra a Světlo ?

Víra a Světlo (Foi et Lumière) je ekumenické hnutí, společenství, v jehož středu jsou lidé zranění mentálním postižením, jejich rodiny a přátelé. Naše společenství jsou jako každá jiná společenství místem pro sdílení, žití přátelství, pobývání spolu. To, že někteří mají mentální handicap, znamená, že jsou jen jinak obdarovaní, pro mě jsou stejně úžasní a důležití jako jiní přátelé. Kdo to chce zažít, tak ať ně-

kdy přijde na naše setkání, víkendovku či tábor, pro ty opatrnější – přečtěte si něco od Jeana Vaniera (jeden ze zakladatelů; člověk, který má světu co říct).

5. Jak jste se k této organizaci dostala?

Jak jinak, než že mě tam pozvali kamarádi. Takže teď zvu já Vás. Možná se zdá, že to souvisí s mojí speciální pedagogikou, ale je to obráceně, na speciální pedagogiku jsem šla až kvůli svým přátelům (ono míchat osobní a profesní život není moc moudré, takže radši tento obor učím, než abych se šla profesně vyřádit do speciální školy; přátelé jsou můj osobní životní prostor).

6. Co vám práce v této organizaci přináší?

To, co tam dělám, bych nenazvala prací. Prostě „jsem tam“ s ostatními. Nejsme žádná volnočasová či pomáhající organizace (o těch jen učím), jsme lidi, kteří chtějí být spolu. Někteří moji přátelé jsou trochu „jiní“ (a kdo dneska není), ale mají stejné potřeby, sny a běžné životní starosti. Přináší mi to to, co každé přátelství: radost, skvělé zážitky, vzájemné objevování, jak je každý člověk jedinečný (nejen vývoj, jak jistě vědí všichni studenti pedagogických tříd).

7. Co byste chtěla čtenářům Lercháče vzkázat?

Já moc nemám potřebu něco „vzkazovat“, ale když už chcete „velká“ hesla, tak tedy: Lidé, bděte, neblbněte!

...a ještě pár rychlých otázek:

Mgr. Mgr. Jitka Nováková

Káva, nebo čaj?

Obojí, a s tím chlebem se neobtěžuj, prosím (jak říká medvídek Pú).

Časopis, nebo kniha?

Knihy... hodně knih.

Fotbal, nebo hokej?

Americký fotbal.

Divadlo, nebo kino?

To záleží na programu.

Jaro, nebo podzim?

Probouzení, roztažení křídel a svěží vítr, či barevnost světa, voňavé plody a přemýšlení?

Léto, nebo zima?

Delší prázdniny jsou v létě, ale zima má zase Vánoce.

Hory, nebo moře?

Létání. To znamená obojí a ještě mnohem víc.

Spejbl, nebo Hurvínek?

Teď už jsem věkově blíž k Spejblovi.

Děkujeme za rozhovor!

Marek Čaha (G4)

- narozena 14. 4. 1971
- po studiích na Střední zdravotnické škole (obor dětská sestra) vystudovala Pedagogickou fakultu MU v Brně, obor učitelství pro 1. stupeň ZŠ, speciální pedagogika
- absolvovala také Fakultu sociálních studií MU v Brně, obor psychologie – sociální práce a sociální politika; Teologickou fakultu UP v Olomouci, obor křesťanská výchova
- na naší škole vyučuje od školního roku 1998/1999
- od roku 1998 příležitostně pracuje v České katolické Charitě jako odborný garant vzdělávacích projektů a lektorka
- má starší sestru Marii a staršího bratra Jana
- kromě jednoho dítěte má také šest synovců a jednu neteř

**Erich Maria Remarque:
Vítězný oblouk**

Pozn. red.: Děj románu, který obsahuje autobiografické prvky, se odehrává během druhé světové války. Hrdinou je Němec Ravic, který byl pronásledován za to, že nesouhlasil s nacismem, kvůli čemuž uprchl do Francie (kde se mu posléze podařilo zabít svého někdejšího trýznitele, nacistu Haakeho). Úryvek obsahuje rozhovor Ravica s Haakem, v kterém Ravic vysvětluje, proč se dopustil vraždy...

Stádo krav. Motýli. Slunce nad poli. Slunce na předním skle. Na kapotě. Slunce na lesklém kovu víka kufru, kde ležel Haake – mrtvý, aniž se dozvěděl, proč a kým zabít. Mělo to být jinak. Jinak –

„Poznáváš mě, Haake? Víš, kdo jsem?“

Viděl před sebou brunátnou tvář. „Ne. Jak to? Kdo jste? Už jsme se někdy viděli?“

„Ano.“

„Kdy? Tykáme si? Snad v kadetce? Nevzpomínám si.“

„Nevzpomínáš si, Haake. Nebylo to v žádné kadetce. Bylo to později.“

„Později? Ale vy jste přece žil v cizině? Já jsem nikdy nebyl v zahraničí. Jenom v posledních dvou letech tady v Paříži. Snad jsme se spolu někdy namazali –“

„Ne. Nenamazali. A ne tady. V Německu, Haake!“

Závory. Železniční koleje. Malá zahrada, plná růží, floxů a slunečnic. Čekání. Ztracený, černý vláček, bafající nekonečným ránem. V předním skle se zrcadlí a žijí oči, na jejichž vlhký sliz se teď v kufru lepi prach pronikající skulinami.

„V Německu? Ach, rozumím. Na některém sjezdu strany. V Norimberku. Myslím, že si už vzpomínám. Nebylo to v Norimberském dvoře?“

„Ne, Haake,“ mluvil Ravic pomalu do předního skla a cítil, jak se těžká vlna minulých let vrací. „Ne v Norimberku. V Berlíně.“

„V Berlíně?“ Stínový obličej, roztrěsený odlesky světla, se stopou žoviální netrpělivosti. „No, tak se už vymáčknete, člověče! Nehrajte si na schovávanou a už mě dál nenapínejte na skřípec! Kde to bylo?“

Vlna stoupala ze země a dosáhla teď paží. „Na skřípci, Haake! Právě tam! Na skřípci!“

Zasmání, znejistělé, opatrné. „Nedělejte si legraci, člověče.“

„Na skřípci, Haake! Už víš, kdo jsem?“

Smích, ještě nejistější, ještě opatrnější, hrozivý. „Jak to mám vědět? Vidím spousty lidí. Nemůžu si pamatovat každého zvlášť. Jestli narážíte na gestapo –“

„Ano, Haake. Gestapo.“

Pokrčení rameny. Číhavý pohled. „Jestli jste tam byl někdy u výslechu...“

„Ano. Vzpomínáš si?“

Nové pokrčení rameny. „Jak si mám vzpomenout? Vyslychali jsme tisíce –“

„Vyslychali! Mučili, mlátili až do bezvědomí, rozmačkávali ledviny, lámali kosti, házeli do sklepa lidi jako pytle, znovu vytahovali, drásali obličej, drtili

varlata – tomu říkáš „vyslychali“! Horké, děsivé sténání těch, kteří už ani křičet nemohli – „vyslychali“! Skučení mezi mdlobou a mdlobou, kopance do břicha, pendreky, důtky – ano, tomu všemu jste nevinně říkali „vyslech“!“

Ravic zíral do neviditelného obličej v předním skle, jímž bezhlučně ubíhala krajina s žitem a mákem a šípkovými růžemi – zíral do něho, jeho rty se pohybovaly, a říkal všecko, co chtěl říci a jednou říci musel.

Veronika Králová (G6)

V tomto čísle jsme se zeptali:
Jaká je Vaše oblíbená osobnost?

Veronika Smékalová (G4):

Carla Bruni.

Prof. Soňa Jašková:

Tak tos mě zaskočil, chlapče.
(Přemýšlí...) Jan Pavel II.

Jakub Geyönyör (PL3):

Maminka.

Michaela Konzolová (VHC2):

Karel IV.

Dominik Levíček (G5):

Eva Pilarová.

Řed. Jiří Haičman:

Kněz Tomáš Halík.

Klára Staňková (G4):

Collen McCulloughová.

*Zdislava Klementová,
Marek Čaha (G4)*

Fejeton

Věšák

Co Čech, to pivař

Není to snad pravda? Kdo z Čechů v životě neochutnal pivo? Už jako děti vidíme všude kolem billboardy a reklamy propagující tento nápoj. Každý zná označení „tekutý chléb“ nebo „tekuté zlato“.

Vždy vznikaly a budou vznikat literární texty i filmová zpracování pivního tématu. Vzpomeňme si na filmový muzikál Starci na chmelu. Kdo by ho neznal? Jeden z nejoblíbenějších českých filmů, přestože pivní má jen název. Seriál Hospoda. Co je tak zajímavé na partičce chlapů, každodenně vysedávajících v zakouřené putyce u půllitru piva? A přesto, kolik se v tomto seriálu objevilo známých, oblíbených, a především uznávaných herců! Kolik si Hospoda získala příznivců!

Nikdy mne také nepřestane udivovat kreativita hospodských, co se týče názvu jejich podniku. Má snad název U bílého beránka metaforou představovat nadýchanou bílou pěnu? Předpovídá snad hospoda U kropící konve, že se v ní pivo rozlévá jako voda? Co nám potom napoví název Smrdutý kojoj?

Pavla Šťastná (PL4)

Podle černého nátěru na jeho štíhlém těle soudím, že je smutný, pořád v depresích. Je to tím, že byl kdysi natřený nažluto a stával u jednoho pána v jeho bytě. Každého dne ten starý pán setřel z věšáku s láskyplnou pečlivostí prach a vydal se ven. Vždy, když přišel, pověsil si na věšák svůj klobouk. Stejná situace se opakovala dlouho... Tak dlouho, že mezi tím uplynulo celých třicet let. Po všechny ty roky věšák přijímal pánův klobouk i další jeho svršky. Jak stárnul věšák, tak chřadl i pán.

Jednoho dne se pán ze své pravidelné procházky nevrátil a věšák celý nespůj stál a bedlivě naslouchal každému zvuku, ba i tomu nejmenšímu zašramocení. Celý týden veškeré vybavení pánova bytu společně přemýšlelo a polemizovalo o tom, co se s majitelem stalo, kdy už se konečně vrátí a co s nimi bude. Po nějakém tom dni přišli do pánova bytu stěhováci a všechnen pánův nábytek naskládali do nákladáku a odvezli. Uvnitř auta se věšák nábyťštinou od přítele kredence, který výborně rozuměl řeči lidí, dozvěděl, že pán při procházce parkem dostal infarkt a zemřel.

Věšáku to bylo líto a zachmuřil se. Spolu s ostatními doputoval až do bazaru, kde je prodavači různě rozprodali. Rozdělili je po třiceti letech společného soužití. Věšáku z toho pohnutí krvácelo jeho dřevěné srdce, když si neznámí mladí lidé odváželi zrcadlo. To zrcadlo, v němž se pán každodenně zhlížel a s nímž ho poučaly velice osobní vzpomínky.

Ted' věšák stojí v předsíni ztřeštěného rockera a stejně jako celý byt – stěny, nábytek, koberce, podlahy... – je natřený načerno. Už na něm nevisí vkusné klobouky, nýbrž ocvočkované rozedrané dlouhé černé kabáty. Starý věšák je vystaven denním dávkám tvrdého rocku nebo haevy metalu a smutně vzpomíná na svého dřívějšího tichého klidného majitele, na jeho elegantní klobouk...

Gabriela Žáková (PL2)

Nůžky

„Dost!“ zařvaly nůžky. Staly se svědkem nepředloženého činu nože z oceli. Tento nůž, který byl v kuchyni teprve týden, byl náramně pyšný na to, že je vyroben z prvotřídního materiálu a považoval se za pána kuchyně. Právě v tuto chvíli se bavil tím, že proháněl po kuchyňské lince kávové lžičky. „Okamžitě přestaň!!!“ křičely nůžky, „nebo s tebou zkřížíme čepele.“ Nůž se ušklíbl. „Co vy mně tak můžete udělat? Vy sem nepatříte, máte v obýváku stříhat papír!“ „Sice nejsme kuchyňské náradí,“ odpověděly nůžky, „to ale neznamená, že budeme nečinně přihlížet, jak tady děláš binec!“ „Vás se tak budu bát!“ poznamenal nůž sarkasticky, „já jsem z oceli, ten nejrychlejší a nejostřejší ze všech!“ „Jestli nepřestaneš žvanit a povyšovat se nad všechny ostatní, tak ti ukážu, kdo je tady nejsilnější,“ ozval se starý a rozvážný sekáč na maso. „Ne!“ zaječely nůžky, „potrestáme ho samy.“ Vší silou se vy-mrštily z ledničky, na které dosud ležely, a rozletěly se směrem k noži. Ten náhlý

útok nůž nečekal a poodletěl hodně daleko. Tam ho přirazil k zemi mladý a chytrý nůž. „Tak co?“ zeptaly se nůžky. „Dobrá, dobrá, vzdávám se,“ řekl nůž. „Omlouvám se“. „Varujeme tě,“ řekly nůžky, „jestli ještě jednou budeš prohánět lžičky, tak si nás nepřej.“

Tomáš Rozbořil (PL2)

Poezie

Škola – základ života

V hlavě se to motá
jak zkapalněná hmota.
Sublimace, tuhnutí...
Jak myšlenkám uhnouti?

Rychlost, dráha, čas.
Už se učím snáz!
Mnohonožky? Vzdušníkovci?
Myšlenky jsou jako brouci.

Že školou všechno začíná?
Mnoho lidí ji však proklíná!

Kateřina Procházková (G2)

Náměsíčná

Sedmischodý žebřík smutně
z okna kouká

na sanitku na ulici,
jak ustavičně houká.

A doufá...

Opodál tu leží nůžky...

Jsou ostré, ostřejší než chilli,
mé slzy krev manžela z nich smyly.
Choťova smrt mě bude státi dosti,
však nezpůsobila mi více zlosti
než radosti...

Kabát, šálu i čepici,

hned nůžkám po pravici,
chci vzít si na sebe a běžet na ulici.

Chci svobodu, chci dýchat,
chci křičet, chci lítat!

Však místo volnosti a klidu
se mi hlava točí

a hned sáhnou po lbalginu.

První hodina, druhá,
ale prášek zabral pěkně ztuha.

Cítím se být klidnější,
dokonce i mladá,

můj úsměv je snad zářivější
než celá mléčná dráha.

Hle, už je noc, hvězdy krásně září,
přiložím dalekohled ke své mladé, nové
tváři.

A v tom hvězdném rozjímání
slyším něčí nařikání.

„Svědomí...“

Už si vzpomínám, co jsem to způsobila,
vždyť to já svého muže krutě zavraždila.

Jen jedna možnost se tu nabízí,
teď i ten tichý žebřík

mě k sebevraždě vybízí.

„Jen pojď, jen pojď a skoč
a do vzduchoprázdna vkroč!“

První schod, druhý, třetí...

A vtom můj muž do pokoje vletí.

Jen pouhý sen, to noční můra byla
a z vraždy už nepřepadá mě vina
Ale co kdyby...

Tereza Richterová (PL2)

Dopis pohádkové postavě

V království za sedmero horami a sedme-
ro řekami, 11.11.1111

Milý princí,

Váš výkon (mluvíme o včerejším
dni), kdy jste zachránil princeznu ze spárů
draka a usekl mu všech sedm strašných
hlav, byl zajisté hrdinský a obdivuhodný.

Nicméně, musíme Vám s lítostí sdě-
lit, že draků začíná být vyložený nedosta-
tek, poněvadž je tak odvážně a rychle
likvidujete. Ozvala se také osoba bojující
za ženská práva, neboť některým z Vašich
manželek (princezen, které jste udatně
zachránil a následně si je vzal za ženu), se
nelíbí, že nechodíte večer domů. Jedna z
nich, zachráněná z vysoké věže, dokonce
tvrdí: „Fláká se, užívá si, zatímco já tady
musím tvrdnout ve studeném hradě!“

Proto bychom Vám vzhledem k
uvedeným důvodům doporučovali, abys-
te ukončil svoji činnost, jinak bude vzácný
rod draků vyhuben.

S úctou

Jan Novák,
člen skupiny Zachraňte draky

Jakub Imramovský (G4)

Vážený králi Kazisvěte VI.,

jménem svým i všech dětí, které Vás znají z Vašeho příběhu, se opovažuji vyjádřit svůj nesouhlas s Vaším chováním vůči princezně se zlatou hvězdou na čele.

Pokud mám začít již od Vašeho vjezdu do jejího království, tak to nepůsobilo jako příjezd na námluvy, ale jako spíše rebelie a dobývání hradu. Vůbec Vás nezajímalo, jak jste na princeznu zapůsobil, a jak je Vaším zvykem, stále jste vyhrožoval válkou.

Když kvůli Vám utekla princezna v přestrojení z domova, byl jste vzteky bez sebe a „nečekaně“ opět chystal válku. Chudáka starého krále jste připravil o korunu, a tím téměř přivedl do hrobu. Také jste si málem nechal ujít zasnuby princezny s jiným princem. Jestli Vás to neurazí, s ním jí to slušelo víc než s Vámi.

Protože jste však král, a ještě k tomu „z Boží vůle pomazaný“, chovám k Vám velkou úctu. Přeji Vám úspěchy v dalších bojích, stejně jako mnoho vítězství a štěstí v příštích pokusech o zasnuby. Doufám, že jsem Vás tímto svým dopisem příliš nerozzlobila...

S úctou
Marie Vichrová

Marie Vichrová (G4)

V kostele někdo vykradl pokladničku. Za několik dní dostal pan farář obálku, ve které bylo 50 korun a lístek se vzkazem: „Ukradl jsem u vás 200 korun. Protože mne trápí svědomí, vracím 50 korun. Pokud budu mít výčitky stále, pošlu další splátku.“

Starší paní potká na ulici plačícího chlapčka.

„Co se ti stalo?“ ptá se ho.

„Já jsem se ztratííííí.“

„No, to nic,“ chlácholí ho. „A svoji adresu znáš?“

„Znám. Franta zavináč volný tečka cezet.“

„Tak, děti, vyjmenujte nějaký živel,“ říká paní učitelka.

„Voda,“ odpoví Mařenka.

„Správně,“ přikývne paní učitelka.

Hlásí se Pepíček: „Prosím, slivovice. Tatínek říká, že když má slivovici, tak je ve svém živlu.“

Kněz a pastor stojí u silnice a drží ceduli s nápisem: KONEC SE PŘIBLIŽIL! OBRAŤTE SE, DOKUD NENÍ POZDĚ. Dohodnou se, že ceduli ukážou každému projíždějícímu autu.

„Vlezte mi na záda, vy jedni náboženští fanatici!“ zakřičí první řidič a prosvíští kolem nich. Za zatáčkou náhle zakvílejí pneumatiky a ozve se hlasité šplouchnutí.

„Myslíš si,“ zeptá se jeden duchovní druhého, „že bychom měli raději vytáhnout ceduli: ZBOŘENÝ MOST?“

Kristýna Mrázová (G6)

Největší živočich nalezený ve vnitrozemí Antarktidy je moucha domácí.

Ryba *Notothenia* má v krvi zvláštní nemrznoucí bílkovinu, která ji chrání před zmrznutím. Přežije tak i zamrznutí v ledu.

Tučňáci jsou tukem tak dobře izolováni, že se často při pohybu přehřejí. Musejí pak stát s otevřenými zobáky, aby se zchladili.

Podařilo se zkřížit lva a tygra, což vedlo ke vzniku nového živočicha *tigona*. Ten je ale neplodný.

Mláděta plejtváka váží při narození až 7 tun.

Saranče má sluchový orgán umístěný na holeních nohou.

Pravěké vážky měly rozpětí křídel až 76 cm. Byly tedy větší, než většina dnešních ptáků.

Andský kolibřík mečozobec má zobák delší než tělo.

Sloni se pasou až 23 hodin denně.

Některé druhy antilop vyskočí z místa až do výšky 3 metrů.

Supi se někdy tak přežerou, že nemohou vzlétnout.

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada: Klára Kročová, Veronika Králová, Alžběta Pilerová, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Lucie Říhová, Kateřina Pokorná, Zdislava Klementová, Marek Čaha, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura: Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Titulní strana: Zbyněk Řehoř

Sazba & grafika: Jan Škrášek a Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Redakce: Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v listopadu 2010. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 31. 1. 2011.